

Printre brusturi și maci, pe-un tăpșan înverzit
Sub un cer-curcubeu din culori de-asfințit
Un fir de nisip obișnuit, silicos
Tolănit se mira de-un văzduh fabulos.

Norul roz era floare, cel cu mov era cal
Nărăvaș, curios, săritor peste-un deal.
Ierburi fine ca ața în față-i dansau
Adieri răcoroase povești îi șopteau.

LBRIS

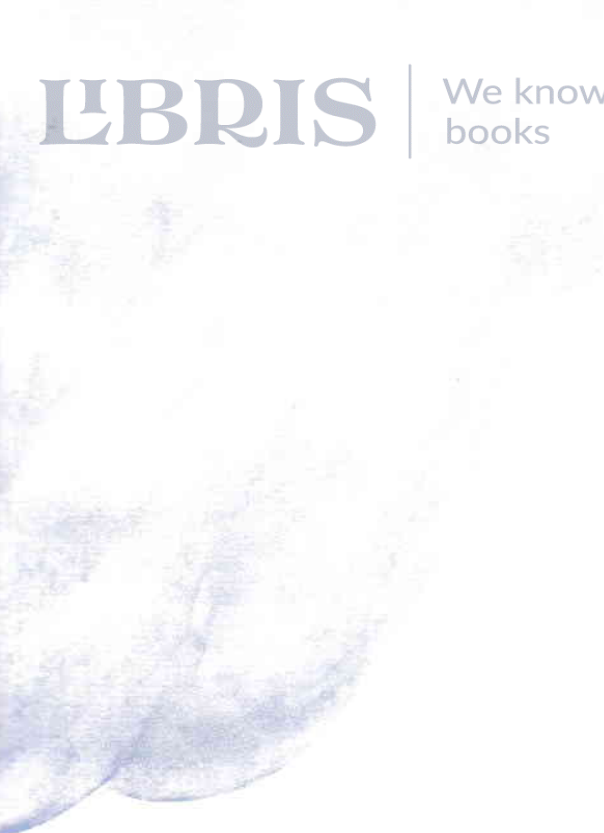
We know
books

„Pe funduri de mări, printre alge și pești
Știu sigur că-i strașnic să copilărești,
Dar lumea-i imensă, cu cer nesfârșit!”
Se mira dintre brusturi, complet copleșit.

De-un alb impecabil, un nor mai pufos
Semăna incredibil cu un val tumultuos,
Este logic, să știți, să semene tare
Cu magica, splendida spumă de mare:

Orice nor mai pufos ori va fi, ori a fost
Un val care dă bălăcelii un rost.
Orice strop va fi abur și din abur apoi
Se-ntoarce-ntre ierburi călare pe ploi.

Ce este, totuși, ușor cam bizar,
E că Firul acesta viteaz și ștrengar
Se teme cam tare de stropii de ploaie.
(Numai gândul la ei cutezanța-i înmoaie.)

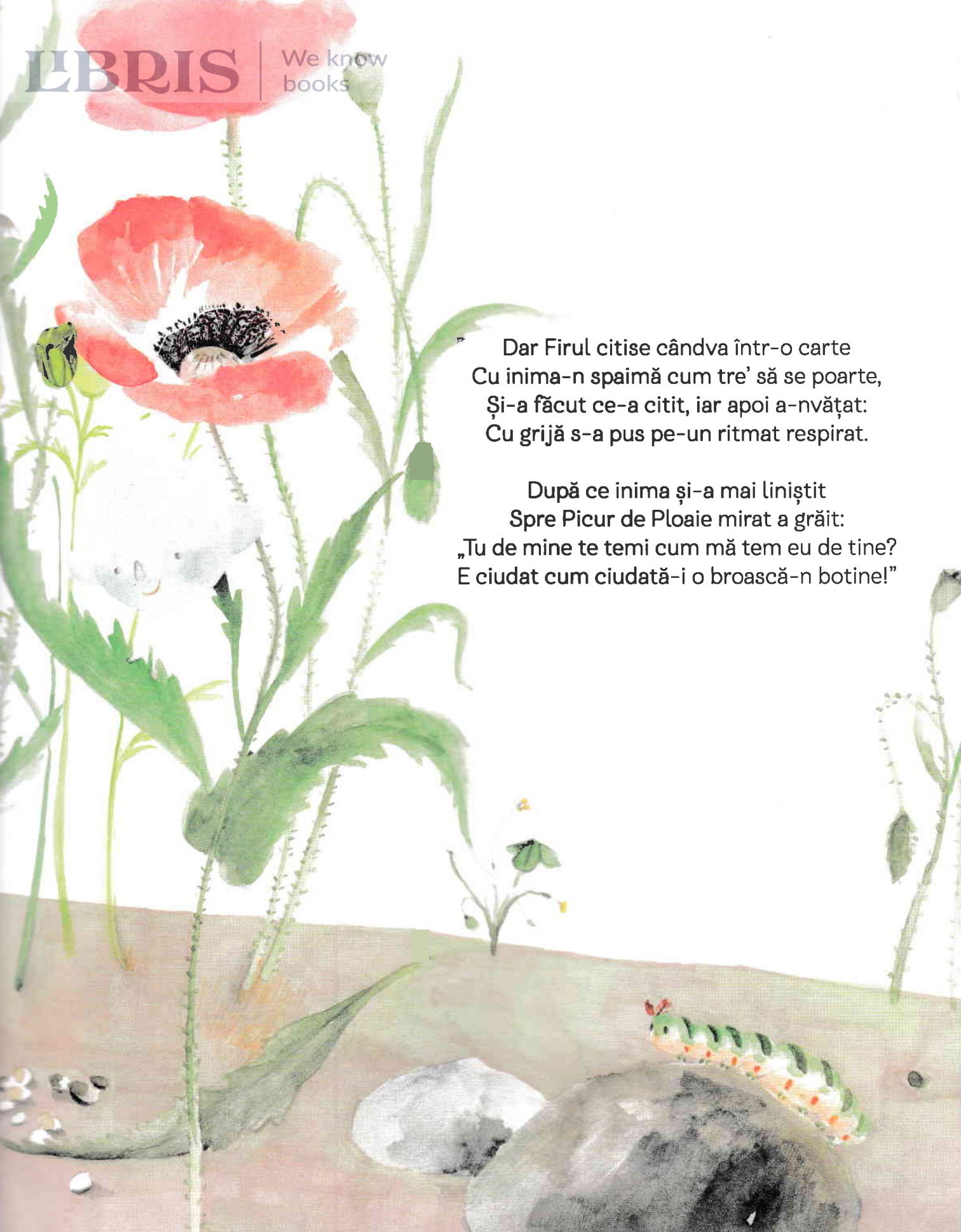

Fix când gândul la ploaie i-a dat un fior
Un Picur Perfect decolat dintr-un nor
A picat lângă Fir pe-o frunzoaie de mac
Și l-a făcut să sară buimac.

Ciudat e că spaimă aveau amândoi
Și-amândoi au sărit ca suflați din cimpoi:

· Picur Perfect dârdâia îngrozit,
Fir de Nisip tremura închircit,
Iar ambele inimi băteau bubuit.

Dar Firul citise cândva într-o carte
Cu inima-n spaimă cum tre' să se poarte,
Și-a făcut ce-a citit, iar apoi a-nvățat:
Cu grijă s-a pus pe-un ritmat respirat.

După ce inima și-a mai liniștit
Spre Picur de Ploaie mirat a grăit:
„Tu de mine te temi cum mă tem eu de tine?
E ciudat cum ciudată-i o broască-n botine!”